

S. Elizabeta Pogorelc, ena od šestih slovenskih oblatinj v Južni Afriki, se veseli z veselimi črnimi otročiči...

11 — NOVEMBER — 1970

KM

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS

VOCACIONES MISIONERAS

"Illuminare", diciembre 1969

— Continuación

— Por MANUEL DE UNCITI

DEPRECIACION DE LA VOCACION MISIONERA

En reacción a los excesos de una literatura romántica sobre los misioneros, hemos propendido a apartar de la imagen de éstos todo trazo de dificultad y de auténtico sacrificio. Pensábamos que con este "realismo" podrían ser más numerosos los cristianos que se ofrecerían al apostolado misionero. No hemos conseguido este objetivo. Y la razón es muy clara: los jóvenes —y jóvenes tienen que ser los candidatos a la misión, al menos como regla general— no se sienten llamados a un apostolado normal, tan normal y fácil como a sus ojos aparece como vulgar. Si las exigencias de la vocación misionera no van más allá de las requeridas para trabajar en un suburbio de nuestras ciudades o en cualquiera de nuestros desolados pueblos, ¿por qué poner tierra de por medio y alejarse en la geografía? Esta reacción, infundada, tiene una pronta respuesta desde la más elemental teología de la misión, porque, con dificultades y sin ellas, con exigencias formidables o con facilidad de vida, la proclamación universal del Evangelio es un dato esencial de nuestra vocación a la fe y concentra en ese cometido toda la razón de ser de la Iglesia y de su permanencia entre los hombres; con todo, como el hombre —y menos aún el joven— no se mueve únicamente por principios abstractos, sino por el impacto de la existencia, la vocación misionera ha ido perdiendo a sus ojos atractivo y valor por cuanto que en ella no se advertía ninguna especial característica existencial que la diferenciara de otras vocaciones o apostolados más cercanos. Una falsa prudencia —bien intencionada, sin embargo— nos impulsó a despojar a la vocación misionera de todo rasgo de exigencia extraordinaria. Y la juventud cristiana, convencida de que "no valía la pena", ha ido retirándose del ideal misionero.

No es cosa de volver a las grandilocuentes narraciones sobre la vida del misionero, propias de la etapa romántica, pero tampoco es justo desconocer que "el Señor —en frase de Paulo VI— reserva a algunos predilectos la gracia de una vocación particular para enviarlos por los caminos más difíciles e impracticables del mundo" y que "con su auxiliadora asistencia les hace capaces de afrontar las empresas más arduas". La vocación misionera podrá ser aceptada como un ideal de juventud sólo cuando se presente con una tal objetividad que, sin ceder a la tentación de sublimarla hasta la singularidad del heroísmo, inaccesible a los más, no oculte, por otro lado, ninguna de las formidables exigencias, sacrificios, fatigas y renunciaciones que comporta. La juventud no ama lo fácil. Se siente espoleada por la dificultad. Y el cristianismo no despierta interés —desde el punto de vista psicológico— sino cuando exige y compromete; exigencia y compromiso que, sin excluir los sacrificios impuestos por otras vocaciones, encuentran en el apostolado misionero su más alta expresión. Hace muy pocos días han salido para diversos territorios de misión 50 sacerdotes diocesanos de Francia, acogidos a fórmula de los llamados sacerdotes "Fidei donum". Uno de ellos declaraba días antes de abandonar su parroquia:

"Durante veinticinco años he trabajado en diversas comunidades parroquiales o en distintos centros de enseñanza. Ahora voy a comenzar a vivir mi primer ideal de juventud."

Por lo que tiene de difícil, de arduo, de arriesgado, de exigente, el ideal de la vocación misionera puede llamar la atención de los jóvenes. No a pesar de esas dificultades y exigencias, sino precisamente por ellas. No comprendemos que, siendo así las cosas, haya por ahí voces que califican de "evasión" la vocación a las misiones y de "evadidos" a los misioneros.

(Continuará.)

SVOJIM DRAGIM IN MISIJONOM OBENEM POMAGAŠ,
ako svoje žive ali pokojne sorodnike, prijatelje in znance vpišeš
v ustanovo, ki že nad 50 let deluje med Slovenci in se imenuje

MISIJONSKA MAŠNA DRUŽBA.

Enkrat samkrat za vselej plačaš skromno udnina novega člana, pa je le-ta od tega dne vedno deležen duhovnih sadov 365 svetih maš, ki se po naročilu Baragovega misijonišča letno darujejo, dan za dnem, za vse žive in pokojne ude Misijonske mašne družbe.

Z vplačano udnina pa tudi pomagaš misijonom, kajti kolikor in kadar združene udnine presežejo štipendije vsakdanjih svetih maš, gre to v pomoč misijonski akciji slovenskih lazaristov.

Zlasti je primerno, da svojim pokojnim za njih praznik, dan Vernih duš, njih dragi poklonijo ta duhovni dar, ki jim bo pospešil prehod iz kraja trpljenja v neizmierno srečo nebes.

Udnina enkrat za vselej:

V USA in Kanadi 2 dolarja; v Argentini 500 pesov; v ostalih ameriških deželah 2 dolarja oziroma protivrednost; v Avstriji 50 šilingov, v Italiji 1.000 Lir; v Franciji 10 NF, v ostalih evropskih deželah protivrednost 2 dolarjev; v Avstraliji 2 avstralska dolarja.

Kako vpišeš nove ude v Misijonsko mašno družbo in kako vplačaš udnino?

Zelo preprosto:

Na drugi strani tega lista napišeš imena tistih, ki jih želiš priglasiti kot ude MMD; pred imena pokojnih daš križec.

Priložiš pismu ček (ali poštni giro v Argentini). (nikdar pa bankovca) na ime Ladislav Lenček CM. Pismo nasloviš z istim imenom, pa z naslovom: Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires, Argentina. Če je vsota nad 10 dolarjev, je pametno poslati priporočeno!

Takoj ko v Baragovem misijonišču, ki je sedež Misijonske mašne družbe, odkar so se morali Katoliški misijoni izseliti, prejmejo sporočilo o novih udih, le-te vpišejo v Knjigo udov MMD in v tistem trenutku so vključeni v duhovno družino te misijonske mašne ustanove in deležni sadov vsakdanjih svetih maš MMD. Ti pa prejmeš za vsakega prijavljenega uda posebno sprejemnico, ki velja tudi kot potrdilo o prejemu udnine.

PROSIM, DA VPIŠETE MED UDE MISIJSKE MAŠNE DRUŽBE SLEDEČE:

Ime in priimek uda

Udnina

- 1)
- 2)
- 3)
- 4)
- 5)
- 6)
- 7)
- 8)
- 9)
- 10)
- 11)
- 12)
- 13)
- 14)

Prilagam udnino v znesku

Sprejemnice pošljite na naslov:

NIČ NOVEGA POD SONCEM

Prastari rek, da se zgodovina ponavlja, ker človek po svoji naravi ostaja isti, ne drži vedno v vseh podrobnostih, v glavnem pa.

Danes radi govorimo o novem. Nič več po starem: niti maša, niti pastoralno delo in še prerokujejo spremembe v življenju Cerkve, da ne govorimo o svetovnih družbenih in gospodarskih spremembah.

Zlasti mladi ljudje imajo radi novo, to že iz občutka, ker ne bi radi živeli po starem. To je bilo v vseh dobah in bo najbrž do sodnega dne. Tudi to ni novo, da mladina želi novo.

Ni čuda, da tudi v misijonskem delu govorimo o novem: novih pogledih, novih metodah, čisto novem pojmovanju, kaj naj danes bo misijonar in kaj naj dela in kako naj dela.

V bistvu pa se vračamo na staro, na tisto prakrščansko, na življenje in tudi misijonsko delovanje prve Cerkve, seveda prilagojeno dvajsetemu stoletju. Končno je to bila misel Janeza XXIII. Hotel je, da se na čiste evangeljske temelje postavi vse delovanje Cerkve, pa v sodobni obleki.

Ko danes pišemo, da je misijonsko delo predvsem socialno in karitativno delo, nismo s tem povedali nič novega; postavili smo na besedo misijon le nov naglas, ki je v premnogih misijonskih deželah aktualen. Lahko pa zaidemo v sveta pretiravanja, če bi zgubili z vida bistveni cilj cerkvenega poslanstva in bistveni namen misijonskega dela. Nobeno karitativno delo nas ne reši glavnega: odreševanja ljudi iz „suženjstva pokvarjenosti v svobodo božjih otrok“. Končno bi tudi v misijonih bili le paralela Kennedyjevim „peace corps“, če bi res ne imeli drugega namena kot pomagati ubogim iz stiske. Je in ostane notranji smisel misijonskega dela: zakoreninjenje Cerkve tam, kjer je še ni. Bistveno vendarle ostane: nadaljevanje učlovečenja božje Besede.

Seveda pa tega ni moč doseči brez učinkovite ljubezni: ne le ljubezni do duš in duhovnega življenja, ampak ljubezni tudi do teles in tvarnega življenja. Prvi kristjani niso imeli tega problema: iz evangelija jim je bilo umevno samo po sebi, da morajo z brati deliti kruh, ne za reklamo, ne da bi karitas porabljali za nekakšno misijonsko metodo, ampak ker so vzeli ljubezen zares in gledali človeka v celoti, v njegovi zemski bitnosti in v njegovih večnostnih težnjah.

Danes se Cerkev tudi v misijonskem delu otesa srednjeveškega triumfalizma, borbene težnje po osvajanju; hoče biti služabnica. Zato je vsak misijonar služabnik naroda, med katerim živi. A je služabnik vseh: „učenih in neukih“, kot pravi sveti Pavel, bogatih in revnih. Evangelij se ne omeji le na revne; kot se ne omeji samo na bogate ali učene.

Končno gre za pričevanje evangelija. Z vsem svojim pojavom mora vsaka mlada misijonska cerkev pričevati ves evangelij. In če je temelj postave ljubezen, mora ta izžarevati iz misijonarja in novokrščencev, iz vse mlade krščanske srenje. To je bila misel prvih kristjanov; vodila je misijonsko delo v srednjem veku in je „nov“ poudarek sodobnemu misijonskemu delu. Gre za polnost življenja, za utelešenje Kristusa v vsakem narodu; On pa je danes kot nekdanj poslan, da ozdravlja, deli kruh, tolaži, grešnike sprejema in neprestano oznanja: približalo se je božje kraljestvo.

Namesto svetih pretiravanj bo sveto skladje vsega evangelija najbolj trdna osnova življenju Cerkve tudi v dvajsetem in enaindvajsetem stoletju, pa bo tudi v vseh stoletjih trdna osnova njenemu misijonskemu delu.

Mnogokaj je svojim apostolom – za vse čase – naročil Kristus, a končno naročilo je bilo: Pojdite po vsem svetu in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Zato ne smemo izgubiti poguma, da v misijonskem delu ne bi upali prepričano oznanjati evangelija in zasajati in zakoreninjati Cerkve v misijonskih narodih.

F. S.

Ker Cerkev v teku zgodovine razvija poslanstvo samega Kristusa, ki je bil poslan oznanjat blagovest ubogim, mora Cerkev pod vplivom Svetega Duha hoditi po isti poti, po kateri je hodil Kristus, namreč po poti uboštva, pokorščine, službe in žrtvovanja samega sebe do smrti, iz katere je s svojim vstajenjem izšel kot zmagovalec. V tem upanju so namreč hodili vsi apostoli. — Posebni namen misijonske dejavnosti je oznanjevanje in zasajanje Cerkve med narodi in skupnostmi, med katerimi še ni ukoreninjena.

Misijonski odlok

CERKEV UBOGIH

Peter Opeka CM, Ljubljana

Danes se mnogo govori in piše o novi usodi misijonov, o dvomu, če so misijoni še potrebni in če to delo Cerkev sploh še spada v naš čas. Teologi pa razmišljajo, kako danes utemeljiti Cerkev v slehernem narodu in kakšne naj bi bile smernice novega misijonskega dela. Že to kaže, da misijonsko poslanstvo Cerkve ne bo zamrlo.

Smo v času prečiščevanja in iskanja, kako se približati tudi drugim verstvom. Cerkev je v stanju božjega dinamizma.

Vendar se vsiljuje vprašanje, čemu iti spreobračat pogane tako daleč, če pa jih imamo blizu, v istem bloku, na vsak korak.

Najprej je treba ponoviti ugotovitev misijonskega odloka, da je misijonsko delo nujno, če naj se Cerkev zakorenini v vseh narodih in se tudi v njih nadaljuje skrivnost učlovečenja.

Vprašanje je, kateremu poganu je Cerkev najprej dolžna pomagati, ali tistemu, ki je versko oddaljen, ali tistemu, ki je versko in zemljepisno oddaljen. Prvi so ateisti v našem krščanskem okolju, drugi so v nerazvitih misijonskih deželah.

Tem drugim bi morala Cerkev dati prednost. Njim je treba priti na pomoč, jih iz nizkosti in ničvrednosti dvigniti v dostojanstvo človeka. Kristus je imel najrajši revne. Prišel je, da reši stiskanega in ubogega človeka. Njegov govor na gori velja šibkemu, revnemu, žalostnemu, lačnemu.

Blagor ubogim v duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo.

Blagor žalostnim, zakaj ti bodo potolaženi.

Blagor lačnim in žejnim pravice, zakaj ti bodo nasičeni (Mt 5, 3-6). Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi in jaz vas bom poživil (Mt 11, 2). Ker je bil Kristus reven in ubog, mora biti tudi Cerkev. Boriti se mora za pravice malih.

Cerkev kot božja ustanova hoče biti v središču zgodovinskega dogajanja in v oporo človeštvu tudi s svojimi misijonarji. Revnim in zapuščenim poganom hoče prinesiti toplino Kristusovega evangelija.

Današnje misijonsko delo zato vključuje tudi družbena in gospodarska vprašanja. Cerkev je v vseh časih razodevala s svojim karitativnim in socialnim delom Kristusovo ljubezen. Po koncilu pa je dala zaradi stiske časa temu delu še poseben poudarek.

Ne moremo sestradanemu človeku govoriti o dobrem Bogu in božji ljubezni, če ga pustimo umirati od lakote. Najprej ga moramo dvigniti, ga izkopati iz nečlovečnosti, boriti se ob njegovi strani z njegovo pravico, kot sta tako izrazito delala Martin King in Helder Camara. Misi-

jonar socialnega dejstvomjanja ne bo smel izvzeti iz svojega misijonskega dela. Evangelij je končno tisti, ki vodi v napredek in omogoča sodobnemu človeku hitrejši vzpon k Bogu.

Misijonski dekret pravi: Cerkev je po svoji naravi misijonska. Zato bodo misijoni še obstojali. Cerkev mora prinesiti stiskanim svobodo, ubogim veselje, izkoriščanim pravico, razočaranim ljubezen. Cerkev se trudi biti uboga in mati slabotnim in preganjanim, ker je neizmerno bogata v milosti in božjem življenju, se danes postavlja v obrambo božjih in človeških pravic in se zaveda svojega poslanstva in odgovornosti.

Na nas pa je, da se zavedamo: Cerkev smo mi. In kakršni bomo mi, takšna bo Cerkev. Tako dobiva misijonsko delo svojski obraz, ker so zasajanje Cerkve, oznanjanje evangelija in vprašanje družbenega razvoja ter enakopravnost vseh ljudi v istem programu.

To zahteva čas.

„Lačen sem bil in ste mi dali jesti. . . Karkoli ste storili kakemu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili. . .“

KRIZA VESTI

RUDA JURČEC

Svetovne krize si danes slede iz dneva v dan, včasih jih taisti dan izbruhne kar več. Tako dobiva pojem kriza že nekoliko neroden, odvraten prizvok, mnogi dnevni pripetljaji pa zaradi svoje krutosti in nasilnosti jemljejo pojmu vest skoraj vso veljavo. Svet se v svoji vesti tako zelo pretresa, da se mora vest pogosto meriti samo še z elementi egoizma. Nikdo si že skoraj ne upa na dan z besedo obrambe, kritike ali protesta. Ta kriza vesti pa spravlja v vedno večjo stisko ravno narode zahodnoevropske in torej krščanske kulture. Svet drvi v brezup, bi si kdo mislil...?

Toda od časa do časa se pravi obraz vendarle razkrije v vzpodbudni meri. Če se Evropa in obe Ameriki lovita za pravo mesto v oblikovanju duhovnih vrednot sedanjosti, pa se je v Afriki, doslej najbolj zaostalem kontinentu, primerilo, kar daje opomin in zgled vsemu svetu.

POGUMEN NASTOP ŠKOFOV V RODEZIJI

Rodezija je zadnji dve leti naglo drvela v svojo popolno samostojnost. Ideal popolne suverenosti je vedno nekaj dragocenega in vzvišenega, a se je v Rodeziji moralo zgoditi, da je nanj padla temna senca krivice in celo nevarne razklanosti. Jan Smith je medtem že oklical republiko in jo odcepil od Anglije, toda obenem je napovedal strogo uvedbo ločenosti med belim evropskim prebivalstvom in domačimi Afrikanci. Nekaj nad 250.000 belih bo poleg vladalo nad 5 milijoni črnih Afrikancev. Smithov zakon o ločenosti (apartheidu) je vsaj tako totalitarin in nečloveški, kakor je tisti, ki vlada v sosedni republici Južna Afrika.

CERKEV — EDINO ZATOČIŠČE

Med afriškimi katoličani v Rodeziji je na čelu katoliške Cerkve tudi pet škofov, po rodu Evropejcev. Ob napovedi novih Smithovih ukrepov za obrambo bele nadvlade pa so morali škofi pohiteti. Smith je za izvedbo napovedal tudi nov zakon o zaščiti republike. Katoliške vernike bele in črne polti je zajela „kriza vesti“, ki bi verjetno zlomila ves vpliv Cerkve, če bi škofje še čakali. Zato so pohiteli in objavili posebno pastirsko pismo in Smithove rasistične ukrepe ostro obsodili. V očeh bele manjšine so tvegali vse: javno mnenje jih bo proglašalo za izdajavce, vladne oblasti pa bodo imele v rokah strog zakon.

Podobno je namreč bilo v letih 1935 v Nemčiji. Ko je Hitler uvedel svoje rasistične predpise, so tedaj nemški katoliški škofje čakali, češ

da bo bolje počakati, ker izvajanje predpisov katoličanov verjetno ne bo prehudo prizadelo. Sledilo je ustanavljanje koncentracijskih taborišč, kjer je v nekaj letih bilo že več katoličanov kot pa Židov... Še danes nemškimi škofom očitajo oklevanje v najtežjih časih.

Doslej v Rodeziji pripadniki klera niso naleteli na težave, če se v javnosti kazali kot clergemani. Ob naraščajoči napetosti pa postaja tak nastop zanje nevaren. Ponekod se med predeli Evropejcev sploh ne bodo smeli pokazati. Pač pa bo nanje zrla z velikim spoštovanjem in ljubeznijo afrikanska večina. S svojim pogumom so škofje dali svojim vernikom temne polti zgled, da naj ne klonijo v obup, naj bodo pogumni in naj verujejo v zmago pravice.

Junaški nastop petih rodezijskih škofov je izzval mnogo komentarjev v svetovnem tisku. Če se po drugih kontinentih širita obup in malodušnost, pa se iz prebujajočega mladega afriškega kontinenta sliši glas, ki je bil včasih sicer vodilen za razvoj „naprednega“ zahodnega sveta, toda ni sedaj zamrl tam, kjer narodi še ohranjajo vero v nepremagljivost osnovnih pravic človeka in vseh narodov brez razlik. „Zaostala“ afriška ljudstva rešujejo danes ugled človeštva.

Rodezijci zaskrbljeno gledajo v bodočnost.

DIALOG S SMRTJO

VLADIMIR KOS D. J., Japonska

Pred tisočdvesto leti se je iz budistične Indije razširil na Kitajsko, iz Kitajske pa na Japonsko Praznik Papirnatih Svetiljk, tridnevnic spominjanja mrtvih, pri nas na Japonskem pravimo prazniku O-bón. Odkar so bili uvedli zahodno štetje, ga praznujejo od 13. do 15. julija, a mnogo več templjev in ljudi se še vedno drži starega kitajsko-japonskega luninega koledarja, in praznuje približno mesec dni pozneje. Pravijo, da je dušam umrlih dovoljeno na to tridnevnicu, da se iz sveta teme vrnejo na obisk domačih, ki jim pogrnejo drobne mizice z darovi, cvetlicami in gorečimi svečkami. Tisti, ki obišejo domače grobove — posebno na deželi —, se pozno v noč vračajo domov z migljajočimi svetiljkami v rokah, in tu in tam jih še nagovorijo ob povratku: „Dobrodošli (z duhovi)!“ Slavni kitajski pesnik in zgodovinar Ou Yang Hsiu — ki je umrl pred skoraj natanko devetsto leti — se spominja tega praznika „tako polnega cvetic, da je večerni trg slavil opoldne. . .“ Vsako leto petnajstega avgusta se zbere ogromno ljudi v tokijski četrti Asákusa pri templju budistične boginje usmiljenja Kánnon. Blizu templja teče stara reka Súmida k morju, in ko se stemni, stopijo bonci v čolne in začno melanholično recitacijo prošenj za umrle. Iz spremljajočih jih čolnov spustijo v temno reko stotine brlečih papirnatih svetiljk, popisanih z budističnimi molitvami. Verujejo namreč, da s priprošnjo in lučjo tolažijo pozabljene in zavržene duše umrlih, ki se v sencah ob reki nepotolaženo potikajo, da se okrepane vrnejo v svoj svet smrti. Tu in tam odmeva v poletnih večerih ritmično udarjanje bobna: ljudje plešejo „bon“ na z barvnimi papirnatimi svetiljkami razsvetljenem prostoru, da tolažijo umrle. Tu in tam zažigajo krese na gorah.

Zdi se mi, da vse te luči, cvetice, jedi, plese in kadila zahteva neizprosna logika srca, pisana s črkami upanja. Brez upanja na neke vrste rešitev problema smrti mora zaiti vse stvarstvo v protislovje. Človeško srce pa resničnega protislovja ne more ne živeti ne trpeti. Umrli živijo naprej v svetu, ki se ne zdi tako lep in svetel in dober kot naš. Zato so vse te luči, cvetice, jedi, plesi in kadila dialog s svetom teme, osamljenosti, izločitve in konca sanj. Nekako tako, kot se pogovarjajo gluhonemi z znamenji, in pisma z daljnimi odsotnimi. Dialog, ki kljub svoji obupni skrajnosti plemeniti človeka, a ki mu od zdavnaj odgovarja le trmasti molk smrti. Tako kot je vzkliknil celo mohamedanski pesnik Omar Kayyám v eni svojih pesmi: „ko bi se vsaj en sam človek vrnil iz sveta za vrati teme, in povedal, kako je s potjo. . .“ Dialog, ki mu ob spominu mrtvih odgovarja „svet blodečih sanj“, kot je zapel slavni ja-

ponski pesnik Onitsura na trinajsto obletnico smrti še bolj slavnega pesnika Matsuo Bashō-ja l. 1707.

In lani me je naenkrat sredi mrčavega in tiho drvečega Tokia ustavil japonski znanec, bogat in bolehen, in me vprašal: „Ali veš za koga, ki se je res vrnil iz sveta smrti?“ „?“ „Danes mi je rekel zdravnik, da sicer nimam raka, a našim zdravnikom še hudič ne more verjeti.“ „Jezus.“ „Jud iz prvega stoletja?“ „Jud in Božji Sin,“ odgovorim. Opoldanska gneča naju je ločila, zamahnil je z roko v pozdrav in s hitrimi koraki odšel. Vem, kaj mu bom prihodnjič omenil: dialog s smrtjo; najdrznejši, kar ga pozna resnična zgodovina človeštva; edini, ki mu smrt dolguje odgovor, odkar jo je izzivalno nagovoril rimski državljani kristjan Pavel: „Hej, Smrt, kje je tvoja zmaga? Hej, Smrt, zakaj ne zmoreš smrtnega udarca?“ (Kor. 15, 55). In da ne bo moj prijatelj mislil, da je bilo nekoč tako, pod vplivom pesniškega zanosa, ki ga je celo sv. Avgustin imenoval (baje) „vino zlih duhov“, mu bom omenil nepregledno vrsto starokrščanskih grških in latinskih nagrobnih napisov, ki zaupno govorijo o onostranstvu luči in sreče in prijateljstva z Bogom in ljudmi, in o pokopališču kot o zastavljalnici telesa; kako so vse to za prvih petsto let na kratko izrazili z besedami „v Kristusu“; kako so umirali japonski mučenci pred tristo leti s smehljajem na ustih otroka in starca; kako so umirali kristjani na cestah v Hiróshima pod prvo atomsko bombo brez strahu, brez godrnjanja, brez obupa. In kako je pred nekaj leti Drugo-vatikanski „Parlament“ glasno povedal, kar čutijo kristjani po vsem svetu dvajset stoletij po Pavlovem izzivalnem nagovoru: „Vera daje moč človeku, da najde v Kristusu vse tiste svoje drage, ki mu jih je Smrt ugrabila. Vera daje človeku moč, da lahko zaupno čuti, da zdaj njegovi dragi resnično živijo...“ (Lumen gentium, 50.).

Starokrščanski nagrobni napisi tolikokrat prosijo umrle svojce, da podpro molitev živečih, saj živijo „s Kristusom“. Tudi jaz bi rad končal s prošnjo. Prosite svoje drage umrle, da podpro živečih molitev in delo za pokristjanjenje sveta. Spomnite jih tudi na Japonsko, kjer še zmeraj vzhaja sonce samo za žive, na pol žive, ker je devetindevetdesetim milijonom ljudi smrt edina neodgovorljiva resnica življenja.

Misijska dejavnost ni nič drugega kakor razodevanje in razglašanje, pa tudi dopolnitev božjega načrta v svetu in njegovi zgodovini, v kateri z misijoni Bog zgodovino odrešenja vidno izvršuje.

Misijski odlok

PRELEPO MISIJONSKO DELO ZA VZGOJO DOMAČE DUHOVŠČINE

Poroča KAREL WOLBANG CM
ZDRUŽENE DRŽAVE

ALOJZIJ A. ODECK

14. oktobra 1965 se je oglasil misijonsko dinamični kaplan Stanko Zorko iz svojega delokroga v rojanski fari v Trstu z veselim sproščilom: „V zadnjem pismu sem sporočil, da se še neka druga gospa zanima za podporo bogoslovcu. Zdaj se je dokončno odločila in me vprašuje, če že kaj vem, za katerega bogoslovca v misijonih bi lahko plačevala. Če boste kaj zvedeli, sporočite mi. Morda bi bil tudi ta bogoslovec lahko iz škofije, v kateri dela sestra Žužkova: saj od tu dva že imamo.“

Zdaj je pri nas na Primorskem na obisku misijonar p. Radko Rudež. Prav veseli smo, da je ravno za misijonsko nedeljo tu, ker „pravi misijonar“ vse drugače vpliva, kot pa naše teoretiziranje o misijonih...“

Iz Nairobi so nam najprej priporočili Viktorja Omusaya, ki pa je h koncu novembra izstopil. Namesto njega je bil predlagan Alojz A. Odeck, tudi iz prvega letnika filozofije. V treh pismih, ki jih tu objavljamo, mnogokaj o sebi pove: koliko notranjih bojov, težav, sitnosti mora črnski bogoslovec skozi dolga leta svoje priprave na duhovništvo reševati. Le kdor z božjo pomočjo vse to premosti in vztraja, doživi slednjič slavnostni dan svojega mašniškega posvečenja. Pisma so namenjena neimenovani slovenski dobrotnici iz Trsta, ki ga vsa leta denarno podpira in mu omogoča bogoslovni študij.

17. januarja 1966 piše bogoslovec Alojzij A. Odeck:

„Draga moja dobrotnica!

Rodil sem se leta 1944 v katoliški družini. Kot se med nami pogosto nameri, se je moj oče v svoji verski vnemi precej ohladil. Otroška leta so mi tekla na deželi, doma ob materi.

Leta 1959 sem šel v malo semenišče. To je bilo že drugo leto proč od doma, a zame nepozabni dnevi. Prvič v življenju sem bil v šoli skupaj s fanti najrazličnejših rodov iz Kenije. O mnogih od teh rodov sem čul čudne zgodbe. Zato sem se takoj spočetka odločil, da se preverim, koliko je v teh namigavanjih resnice. Tako sem se otresel predsodkov: med nami se je spletlo zares prijateljsko življenje, prava semeniška družina. Ta skupnost mi je začela ugajati. Predsodek nas brž mine, če se srečamo z resnico in se upoštevamo z iskrenim srcem.

Prvi dve leti v semenišču sta mi tekli med učenjem in vsestransko dejavnostjo. Najbolj me je pritegnil skavtizem. A tu sem bolj počasi napredoval, čeprav sem bil vodja v jati. A sem bil vseeno zelo srečen, ker je bil moj pomočnik že preskušen skavt.

Nadaljeval pa sem svoj študij v drugem semenišču. Nisem se seveda takoj prvi dan znašel. Zmeraj sem se nekako bal starejših študentov. A sem se nazadnje privadil in z leti mi je postalo življenje v malem semenišču kar znosno. Tudi pri skavtih sem napredoval.

Zanimala me je tudi glasba. Naučil sem se igranja na harmonij. Leta 1963 sem zaigral že tudi pred javnostjo, čeprav seveda ne najboljše.

V zadnjem letu malega semenišča pa sem se največ posvečal študiju. To leto me je veljalo krepek napor. Vsi smo s pričakovanjem mislili na dan izpitov ob koncu, še bolj pa na drugi dan po tistem, ko bi brali, kako smo izpite opravili. Kar ponosen sem bil, ker sem vse dobro opravil in dosegel „prvi razred“.

Po tej preskušnji pa je prišla še težja: odločiti se je bilo treba, ali nadaljujem s študijem v semenišču, ali pa se poslovim in krenem drugo pot. Odločil sem se, da bom naprej študiral in tako sem se leta 1965 znašel v Nairobi kot študent filozofije. Predmet se mi zdi zelo zanimiv: vreden je študija, naj se ga že lcti bogoslovec ali pa laik.

A vse to je le šolska stran mojega življenja. Počitnice v malem semenišču sem porabil za zaslužkarsko delo. Rad bi naprej študiral; a ker me oče ni hotel šolati, sem si moral sredstva sam poiskati. Res mi je plačal prvo, drugo in tretje leto. Več pa ni hotel. A takrat sem bil že odločen, da po gimnaziji stopim v bogoslovje. Oče me je hotel odločitve odvrniti, pa ni hotel več prispevati za moj študij. Menda je bil to njegov poslednji poskus, da mi prepreči vstop v veliko semenišče. Pa ni uspel. A kljub temu se mi vendar zdi, da je doma med počitnicami v naši družini lepo, prijateljsko vzdušje. Oče zdaj pa zdaj namigne na

mojo namero in seveda pokaže svoje odklonilno mnenje, če ravno pogovor nanese na to. Pomaga mi pa tudi ne. Za počitnice sem doma samo nekaj časa. Zvečine se vrtim na misijonu. Posebno zadnje leto, ko sem otroke pripravljaj na prvo obhajilo in hodil po raznih šolah po misijonu. To je bila zame velika šola: znašel sem se pred skoraj 200 otroki, ki sem jih učil vsega dobrega. Seveda bi se najrajši samo igrali; a ob sklepu so se le pokazali tudi lepi uspehi tega apostolata. Letos sem imel še to srečo, ko sem bil navzoč pri prvem obhajilu 190 otrok, katere sem jaz na ta prelepi dan pripravil.

Čakam zdaj, da se 1. februarja spet povrnem v Nairobi, kjer bom v velikem semenišču začel drugi letnik filozofije.

Upam, da ste imeli lep božič in da vam bo novo leto v zadovolje. Molil bom za vas in vsak dan se vas bom pri maši spomnil.“

V DRUGEM LETU BOGOSLOVNEGA ŠTUDIJA

Pismo je bilo napisano 19. julija 1968. Takole piše:

„Moje drugo leto bogoslovnega študija. Potem me čakata še dve leti do mašništva. V velikem semenišču traja študij šest let. V našem letniku je šest bogoslovcev. Pet nas je od štirinajstih, ki smo 1965 skupaj začeli prvi letnik. Šesti pa je lani prišel iz Tanzanije, kjer je že opravil dve leti filozofije. V vsem semenišču, kjer se šolajo za duhovnike bogoslovci za celotno Kenijo, nas je trenutno 67. Osem jih bo letos študij dokončalo. V mašnike bodo posvečeni vsak v svoji škofiji. Kandidatje so vsaj iz sedmih škofij. V tretjem letniku bogoslovja jih je šest. V prvem pa 11. Filozofov sem nisem štel.

Večino prostega časa porabimo za nešolske podvige: igramo odbojko, nogomet, tenis in podobno. Pa smo kar delavni tudi po različnih krožkih kot so debatni krožek, govorniški klub, Marijina legija, Zveza krščanskih študentov YCS (Young Christian Students). Pridružil sem se le tej organizaciji, četudi so drugi zvečine pri vseh. Tako pa mi ostane le nekaj časa tudi za delo pri semeniškem listu, ki ga bogoslovci izdajamo.

Vsak študent ima do kakega predmeta še posebno veselje. Tudi jaz nisem v tem izjema. Zelo mi je pri srcu Sveto pismo, pa moralka. Vse proste dni v počitnicah pa porabim za študij meni najljubšega predmeta — zgodovine.

Letos smo prvič imeli dva tedna počitnic tudi pozimi: junija in julija. Obiskal sem lahko, seveda v veliko presenečenje in menda tudi v veselje, svoje starše. Prvič, odkar sem pred skoraj desetimi leti stopil v malo semenišče. Kar srečen sem bil, da sem mogel doma malo pomagati na vrtu. Sicer pa so naše velike počitnice od novembra do januarja. V tem času gremo vsi na različne fare v pomoč misijonarjem. Tako se tudi vedno bolj življamo v problematiko po župnijah: laže se pripravljamo na vse, kar nas čaka, če morda nekoč kot duhovniki tja pridemo. Zdaj smo spet v našem bogoslovju. Druga polovica šolskega leta je pred nami. Mrzlo nairobijsko podnebje nas zdeluje. A men-

da dolgo ne bo trajalo... tako tolažimo drug drugega; posebno one, ki so prišli iz toplejših krajev. Mraz kar pošteno reže. A tu je mir in ozračje kot nalašč za študiranje.“

„SEM ČETRТИ OTROK V DRUŽINI PETIH...“

je v tretjem pismu, aprila 1969, zapisal svoji slovenski dobrotnici v Trst. Potem pa dodal:

„... Trije smo fantje, dve pa dekleti: zdaj sta že poročeni. V šolo sem začel hoditi zraven našega doma. Štiri leta sem tam prebil. 1956. pa sem se vpisal v drugo šolo, štiri milje daleč. Kar peš sem jo ubiral tja in nazaj, štiri leta vsak dan... Potem sem slišal, da so v Rakwaro odprli malo semenišče. Prvič v življenju me je zamikalo, da bi šel tja študirat. Misijonarja na fari sem prosil za vstop, pa mi je dejal, naj še kaki dve leti počakam. Za konec 1957. mi je ponudil, naj se preselim kar v misijonišče in naj se vpišem v misijonsko šolo. Preskusiti me je hotel. Tako sem zdaj živel kar na misijonu. Domov sem šel samo za nekaj dni, preden sem vstopil v malo semenišče v Rakwaro. Tam sem bil tudi samo leto dni, ker so me poslali potem v semenišče sv. Petra v Kakamega. Pri šentpetru so mi potekla štiri najlepša leta, če se zdaj nazaj zmislim. Če zdaj na tista leta gledam, priznam, da niso z nami ravno najboljše ravnali; a za takratne razmere je bilo menda prav. Danes gremo lahko vsake tri mesce domov na obisk. Takšna sprememba je seveda semeniško vzgojo napravila mnogo privlačnejšo; strah pred popolno odtujitvijo družini je docela minil.

Ko sem malo semenišče skončal, sem prišel študirat v véliko v Nairobi. Seveda je zdajšnje življenje precej različno od tistih let v malem semenišču. Vsak se je lahko prepričal, da mora svojo krščansko osebnost in značaj sam ostvariti, ne da bi se hlinil in s krinko zakrival svoje prave ‚barve‘. Čeprav véliko semenišče seveda še ni popolno, se je pa mnogokaj spremenilo v njem na bolje in napredujemo. Sicer pa čakam Bogu vdan na drugo leto, da končam svoj bogoslovni študij. Do takrat pa vam zaželim božji blagoslov pri vsem vašem delu.“

PRIPIS K PISMOM

V škofiji Kisumu molijo in upajo, da bo ta bogoslovec novembra letos v mašnika posvečen. Generalni vikar msgr. Twomey, Irec po rodu, omenja, da „Alojzij Odeck upa na posvečenje letos. Študira dobro. Lani so ga bogoslovci izvolili za predsednika študentskega sveta. Zraven je pa še močna opora semeniškega nogometnega moštva...“

Gospa Pavli Ulé v Trstu — zdaj lahko razkrijemo pravo ime te slovenske dobrotnice — za njenega pol milijona lir v petih letih vzdrževanja tega črnega bogoslovca milijonkratna hvala! Laže je sedeti na prihranjenem in sanjati o testamentu in vsem dobrem, ki lahko iz naših prihrankov pride, kot pa zares odločiti se in žrtvovati, kar še zmoremo poleg modre skrbnosti za naše lastne potrebe — za rast božjega kraljestva. Posebej, kadar gre za tako negotove stvari, kot je poklic do-

mačega duhovnika v misijonih. Prav lahko tudi ne uspe. A vendar premnogi kandidat zmaga prav zaradi osebnih žrtev velikodušnega kristjana iz zaledja. Kraljestvo božje silo trpi in le silni ga rešujejo. Kadar bogoslovni kandidat uspe, bodo njegove maše, osebne žrtve, vse garanje in trud med njegovimi rojaki postoterili sadove med tistim ljudstvom, ki mu je pomagalo, da je do duhovništva prišel.

Hans Lostra MHM, škofijski tajnik iz Kisuma, je o tem zapisal: „Naš škof me je prosil, naj se vam srčno zahvalim za dragoceno pomoč, ki jo pošiljate njegovi škofiji za ustvaritev in vzgojo afriškega klera, kar je prvi in najvažnejši namen našega misijonskega delovanja tukaj. Zares hvaležni, mi in vsi naši bogoslovci, se vas bomo zanesljivo spominjali v molitvi in pri mašah.“

ZNOVA V AFRIKO...

Rojak iz Severne Amerike, o. Edward Roberts, je bil že pred leti misijonar v Ugandi, a so ga predstojniki povabili, da je šel študirat afriško kulturo v ZDA. Zdaj je, z obilnim poznanjem obogaten, spet v Afriki na delu za pokristjanjenje črne kulture.

Ko boste prejeli to pismo, bom že nazaj v Afriki. Grem v Tanzanijo 21. marca 1970.

Dve in pol leti je tega, ko sem prišel iz Ugande domov. Med tem sem študiral afriško kulturo na univerzi Duquesne in delal kot kaplan v veliki bolnici v Pittsburgu.

Med tem Vam nisem pisal razen za božič. Ko pa se vračam v Afriko, bi rad obnovil z vsemi pismene stike in Vam ohranjeval zanimanje za moje misijonsko delo. Imam namen, da vas stalno obveščam o svojem misijonskem delu z novicami. Vaša pomoč je bila dragocena v preteklosti in bo tudi v bodočnosti.

Iskreno Vas prosim, da se me spominjate v svojih molitvah, pa tudi s svojimi darovi. Bog nas je obdaril z mnogimi stvarmi, pa je prav, da smo hvaležni za ta blagoslov in oddelimo od svojega bogastva tistim, ki ga nimajo. Pomagajte mi, da bom mogel pomagati drugim in bomo storili veliko dobrega za ta narod.

USTANOVITELJICA DRUŽBE SV. PETRA KLAVERJA

TEREZIJA
LEDOCHOWSKA

Papež Pavel VI. je 16. marca 1970 podpisal dekret, s katerim je proglasil „služabnikom božjim“ štiri osebe, ki so se v življenju odlikovale v junaških čednostih. Med njimi je ustanoviteljica Družbe Sv. Petra Klaverja, mati Marija Terezija Ledochwska.

Čitatelje „Katoliških misijonov“ bo gotovo zanimalo izvedeti kaj več o delu te velike žene, ki je otrok našega stoletja. Že njeno ime izdaja Poljakinjo; zvesto hčerko svete Cerkve. Njen življenjepis je preveden v več jezikov. Ne nameravamo razpravljati o njeni svetosti, samo o njenem delu bi radi seznanili Slovence.

Njeno življenjsko delo, krona njene gorečnosti za žirjenje božjega kraljestva na zemlji, je Družba Sv. Petra Klaverja. Ko se je pod papežem Leonom XIII. in z njegovim blagoslovom začela zanimati za zamorce, ki so jih Arabci lovili in prodajali v sužnost, ni imela namena, da bi ustanovila novo družbo. Hotela je samo napovedati boj proti nečloveškemu ravnanju s sužnji in priboriti ženi v Afriki pravice, ki ji po božji postavi gredo.

V ta namen si je začela dopisovati z misijonarji, ki so ji poročali o svojih težkočah. Uvidela je, da potrebujejo pomoč zaledja. Začela je zbirati prispevke in jih pošiljati misijonarjem. Delu ni bila več kos — pustila je sijajno službo dvorne dame — dvorjanke velike vojvodinje Alice Toskanske in se popolnoma posvetila afriškimi misijonom. Zbrala je nekaj prijateljic, so-trudnic, da so ji pomagale zbirati milodare in jih pošiljale najpotrebnejšim misijonarjem. Ustanovila je nekaj „družb proti sužnosti“ — a vse to je bilo, po njenem, le kapljica v morje potreb. Uvidela je, da Cerkev rabi družbo požrtvovalnih misijonskih delavk, in ko je bila prepričana, da je res božja volja, da zareže brazdo v misijonsko ledino Afrike, je šla pogumno na delo. Ustanovila je Družbo Sv. Petra Klaverja. Njene članice izpolnjujejo pravila, ki jim jih je spisala po Ignacijevi duhovnosti. Papež Pij X. jih je potrdil marca 1910.

Glavna značilnost delovanja teh misijonskih pomočnic je v tem, da same ne delujejo na misijonskem področju. Kot dobiva vojak hrano, orožje in strelivo iz zaledja, da se lahko bori na bojnem polju, tako pošiljajo sestre Sv. Petra Klaverja pomoč misijonarjem v Afriko. Že čez 60 let zbirajo v svojih središčih velikih mest darove za misijonarje, ki delujejo v Afriki. Ne ozirajo se na narodnost ali kongregacijo misijonarja — pri njih velja pravilo: najbolj ubogi, najbolj zapuščeni misijonar mora biti prvi.

Preden je Pij XII. izdal svojo encikliko *Fidei Donum*, več kot 50 let prej, preden je bila izdana novejša *Populorum Progressio*, je ta velika žena uvidela strašno potrebo Afrike. Vedela je, da mora svet napeti vse sile, da reši duše milijonov črncev. Pogumno, z bistrumnostjo vojskovodinje, z gorečnostjo apostolov, z ljubeznijo matere je grofica Ledochowska vršila svojo službo predstojnice in matere Afrike, kot so jo imenovali hvaležni misijonarji. 28 let je bila zvezda vodnica svojemu zavodu. Izčrpana vsled napora in vsakovrstnega trpljenja je 6. julija 1922 odšla njena duša k božjemu Misijonarju po zaslužno plačilo.

Njena kongregacija Sester misijonark sv. Petra Klaverja se je najprvo širila po Evropi. Sedaj ima svoje veje v Ameriki, Afriki, Avstraliji. Postala je mednarodna. Njene članice spadajo k 22 narodnostim. Med njimi so tudi Slovenke. Pred drugo svetovno vojno so imele hišo sv. Petra Klaverja v Ljubljani in postojanko v Zagrebu in Beli Cerkvi.

Z ozirom na sedanje potrebe v Afriki je tretja vrhovna predstojnica ustanovila tri središča katoliškega tiska. V Ugandi l. 1955; v Zambiji l. 1958; v Nigeriji l. 1960. Od leta 1965 so sestre razširile svoj delokrog tudi v druge dele sveta. Novi postojanki sta zrastle v Libanonu in Columbij.

Cilj Sester misijonark sv. Petra Klaverja je posvečenje lastne duše, notranje združenje s Kristusom in popolna predaja vseh moči misijonski Cerkvi. Služba Kristusu v njegovih najbolj ubogih in zapuščenih. Sestre sledijo svoji ustanoviteljici v tem, da stremijo po popolnosti — delati dobro brez kakih sebičnih upov v dobro lastne osebe. Njihov apostolat obsega razne vrste delovanja. Vsak talent znajo sestre izrabiti v dobro misijonov.

Delo Sester sv. Petra Klaverja obsega:

1. Molitev in delo v hiši, kjer so nastavljene. Pišejo prošnje, se zahvaljujejo za darove, razpošiljajo darove misijonom itd.

2. V misijonskih središčih: tiskajo katekizme, evangelije v jeziku dežele in pridige, sploh vse, kar misijonarji potrebujejo za uspešno delovanje. Sestre učijo verouk, vodijo dcmove za duhovne vaje. Prevzemajo tudi druga dela, ki spadajo v področje širjenja vere.

Potreba po poklicih je velika. Morda je kje med Slovenci dekle, ki bi jo veselilo, pomagati misijonom. Sestre sv. Petra Klaverja sprejemajo dekleta od 18 do 30 leta. Razumljivo, da bo vztrajala le taka, ki želi posvetiti svoje življenje Kristusu in z Njim delati Zanj in z žrtvami klicati božji blagoslov na delovanje misijonarjev na terenu. Če katera misli, da jo kliče Bog k nam, naj piše po podatke: V Evropi:

The Vacation Directress, Sisters of St. Peter Claver; Via dell' Olmata 16, 00184 Roma, Italija.

V U.S.A. in Kanadi: Rt. 2, Box 393 Woods Mill Rd. So. Chesterfield, Mo. 63017, North America.

V Južni Ameriki: Calle Amenabar 834, Buenos Aires, Argentina.

Sestre sv. Petra Klaverja.

Gornji članek so priredile in poslale v objavo slovenske sestre Družbe sv. Petra Klaverja za afriške misijone. Med njimi je tudi s. M. Aleksija Kopač iz Škofje Loke, rodna sestra superiorja slovenskih lazaristov v Kanadi Janeza Kopača CM; vidimo jo tu na sliki tu zraven ob urejanju kartoteke naročnikov njihovega tiska. Družba Slovincem nikakor ni neznana, ampak nasprotno zelo znana misijonska družba in so bili o njej in posebno o njeni ustanoviteljici napisani in objavljeni že dolgi članki v našem misijonskem tisku pred

vojno in med zadnjo vojno. V Ljubljani so imele „Klaverjeve sestre“, kot smo jim rekli, najprej svojo postojanko za hotelom „Union“ na Miklošičevi cesti, potem pa nasproti cerkve Srca Jezusovega. Že pred 50 leti so pri nas tiskale svoj misijonski tisk „Odmev iz Afrike“ in „Zamorček“, pa „Klaverjev misijonski koledar“ in „Misijonski koledarček za mladino“, kar pa je bilo pred „Katoliškimi misijoni“ prav za prav edino redno misijonsko čtivo tiste čase. Mladi rod kajpada te zaslužne podporne misijonske družbe ne more poznati, zato je objava pričujččega članka povsem na mestu. Tudi vabilo Klaverjevih sester Slovenkam, naj dajo duška svoji vnemi za misijonsko stvar in vstopijo v njih družbo, je treba samo priporočiti, saj gre za misijonsko pomoč tisti Afriki, na katero nas tudi današnja Cerkev posebno opozarja kot na deželo, pri katere vključenju v Cerkev je edina prava ovira le pomanjkanje misijonarjev in potrebnih sredstev.

SLOVENSKI MISIJONARJI V PRETEKLOSTI

Zgodovina slovenskega deleža pri misijonski akciji Cerkve gotovo še ni dovolj raziskana. Pesnik Prešeren si je zamislil Črtomira, krščene ga pri slapu Savici med prvimi Slovenci, kot misijonarja: po pripravi v tuji, krščanski deželi, je med rojaki oznanjal novo vero. Kajpada je to pesniška zamisel, ne zgodovinsko dejstvo, a lahko se reče, da sloni na zgodovinsko resničnem čutenju mlade slovenske Cerkve, da je dar vere, ki ga je prejela od drugih, dolžna posredovati naprej še drugim.

Velik pospeševalec misijonskega dela kakega naroda je bila okoliščina, da so evropski krščanski narodi posegali po azijskih deželah kakor tudi po Afriki in drugod po svetu in da so zanašali tja tudi svojo civilizacijo, katere bistveni del so smatrali krščanstvo, ter so navadno v nadvladane dežele pošiljali poleg vseh drugih tudi misijonarje. Bolje rečeno: Cerkve tiste dežele, ki si je ostvarila kako kolonijo, je smatrala za svojo dolžnost, da pohiti tja z zakladom krščanske vere, kar so oblastniki navadno, čeprav ne vedno brez stranskih namenov, podpirali. Tako so iz nekaterih narodov kar množično odhajali misijonarji na misijonsko polje. Da so na primer holandski katoličani imeli toliko misijonarjev, je bil eden vplivnih dejavnikov tudi močno razvita kolonialnost tega naroda; morda se je še danes močno in doživeto katolištvo holandskega naroda razvilo prav radi močnega misijonskega delovanja holandskih katoličanov, katero pa se je tako zelo razvilo prav radi kolonialnega posega naroda v svet, v misijonski svet.

Slovenci domala nismo imeli svoje vladavine in še manj kolonij, zato v zgodovini naše misijonske dejavnosti ne najdemo tovrstnih pobud za misijonsko delo. Državno smo bili tudi vključeni v vladavine, ki so bile skoraj brez kolonij, in zato je bil en razlog manj za našo misijonsko dejavnost in za odhajanje v misijone. Gotovo pa je, da je kljub vsemu ta ali oni Slovenec že v prejšnjih stoletjih postal misijonar, kot na primer vemo, da je bil o. Ivan Mesar D.J., tonkinški mučenec, slovenskega rodu.

Takoimenovana zlata doba slovenskega misijonstva se je pojavila skoraj vzporedno s prebujanjem naše narodne zavesti, dasi smo bili še v sklopu avstrijske državne skupnosti. Ne more se tajiti, da pri odhodu Barage in Knobleharja ter njunih sodelavcev med Indijance Severne Amerike oziroma med sudanske črnce ne bi imela svoje zakulisne vloge tudi težnja tedanjih avstrijskih vladarskih krogov, da bi še pravočasno pristavili svoj lonček k tedaj zelo razcvetemu kolonialnemu gospodarstvu Evrope zlasti nad Afriko. A če raziskujemo oziroma prebiramo življenje in delovanje teh naših misijonarjev gigantov, je jasno kot beli dan, da sta šla v misijone in se tam žrtvovala iz izključno nadnaravnih razlogov; oba sta se le s težavo priborila do misijonov, samo iz notranje nuje misijonskega poklica. Tudi v tem imamo Slovenci v njima najpopolnejši vzor idealnega, najčistejšega misijonskega poklica. Res je, da so okoliščine privedle Barago tudi do dušnopastirskega dela med evropskimi naseljenci in Knobleharja do znanstvene pismenosti, a to je bilo le drugotnega pomena.

Baraga in Knoblehar sta s svojimi izredno močnim misijonskim delovanjem postala slovenski mladini in Slovencem sploh kažipot v nov, idealni

svet misijonskega poklica in misijonskega dela. Potegnila sta za seboj številne slovenske in druge misijonarje. A v Baragovi deželi je pravo misijonsko delo kmalu po njegovi smrti začelo minevati, nekaj po iztrebljenju indijanskih rodov, nekaj po njih vključenju v krščanstvo, ki jih je obdajalo bolj in bolj. Knobleharjev misijon so pa tudi kmalu po njegovi prezgodnji smrti uničile zle sile.

A kažipot je ostal in je kazal pot v veliki misijonski svet. Klicala je tedaj še odprta Kitajska: šli so tja trije, štirje oo. frančiškani: Veselko Kovač, Engelbert Avbelj, Baptist Turk in Aleš Benigar, poleg drugih manj poznanih. Slovenski narod se je po prvi svetovni vojni, ko si je skupaj s Hrvati in Srbi stvoril skupno, lastno državo, naravnost razmahnil v podjetnosti in je razveseljivo, kako je okoliščina samostojne dejavnosti pospešila slovenske misijonske poklice in misijonsko sodelovanje. Kar čez noč so se pojavili različni dejavniki misijonske akcije: Na eni strani škofijske misijonske akcije, zlasti v ljubljanski škofiji, iz katere se je misijonska vnaema razlivala celo v sosednjo Hrvatsko, na drugi strani pa Misijonišče v Grobljah pri Domžalah, kjer so se slovenski lazaristi naravnost obvezali ob prevzemu te postojanke iz rok slovenskega škofijskega klera, da jo bodo posvetili zunanje-misijonskemu delovanju. Že preje so le-ti začeli izdajati Misijonski koledar in mesečnik „Katoliški misijoni“, ki sta že bolj strokovno in splošno obravnavala ter prikazovala misijonstvo kot pa prej domala edine slovenske misijonske tiskovine Klaverjeve misijonske družbe za afriške misijone. „Katoliški misijoni“ so postali glasilo vseh slovenskih misijonarjev in njih vez z domovino ter organizator pomoči zanje, pa tudi pobudnik novih misijonskih poklicev. Skoraj istočasno s pojavo „Katoliških misijonov“ so se podali v misijone znani salezijanec Jožko Kerec in pa dve slovenski uršulinki s. Rafaela Vurnik in s. Ksaverija Pirc, ki še danes, po 50 letih, deluje v Siamu. Lazaristi so iz Misijonišča poslali prve misijonske moči: Mlakarja na Kitajsko in brata Obrezo na Madagaskar, kasneje dva misijonska brata v tedanji Belgijski Kongo. Vstala je ustanova „Bengalski misijon“, v katere okviru so slovenski jezuiti v družbi s hrvatskimi pošiljali misijonske moči v Severno Indijo; prvi trije so bili o. Poderžaj in brata Udovč in Drobnič. Iz različnih redovnih družb so odhajale tudi vedno številnejše misijonarke na vse strani sveta. Tako se je število slovenskih misijonskih delavcev iz leta v leto množilo in smo imeli tik pred drugo svetovno vojno kakih 140 misijonarjev in misijonark na misijonskem polju, v zaledju pa več ustanov, ki so skrbele zanje in tudi pobujale nove moči, da nadomeste oziroma pomnože njih vrste. Jezuiti, salezijanci, lazaristi, frančiškani, sinovi presv. Srca iz Knobleharjevega zavoda ter oo. trapisti iz Rajhenburga s postojanko v Alžiru, so bile družbe, ki so največ skrbele za vedno bolj dostojno predstavnost slovenskega naroda na misijonskem polju; od ženskih redovnih družb so pošiljale v misijone svoje slovenske moči usmiljenke sv. Vincencija Pavelškega, uršulinke, Hčere Marije Pomočnice, frančiškanske Marijine misijonarke, mariborske šolske sestre, kakor tudi slovenjebistriške, oblatinje sv. Frančiška Saleškega in druge članice najrazličnejših redovnih družin, ki niti niso imele postojank na slovenskem ozemlju, pa so jih slovenska dekleta pri iskanju poti v misijone staknila in po njih prišla do svojega poklica.

Pri tem površnem pregledu slovenskega misijonskega dela na misijonskem polju je dobro pripomniti nekaj postavk:

1.— Slovenci v dobi med prvo in drugo svetovno vojno se nismo dokopali do kakega misijonskega področja, ki bi bilo povsem zaupano našemu vodstvu, pač pa je obstajala velika težnja po takozvanih „samostojnih misijonih“ na več straneh, zlasti pri jezuitih in lazaristih.

2.— Slovensko sodelovanje na misijonskem polju je bilo dragoceno, solidno in uspešno. Mnogi posamezni misijonarji so zavzemali včasih odgovorna vodstvena mesta.

3.— Slovenski misijonarji so imeli na splošno veliko skrb in lahkoto pri prilagojevanju okolju in narodom in pri študiju domačih jezikov. Bili so kot člani malega, skoraj neznanega in politično ter kolonialno nekompromitiranega naroda lepo sprejeti od domačega prebivalstva.

4.— Organizacija misijonskega zaledja je lepo napredovala in zavzetost slovenskih katoličanov za misijonsko delo je bila vedno večja.

5.— Opaziti pa je bilo od strani vodilnih krogov podcenjevanje in včasih omalovaževanje, mestoma celo nasprotovanje misijonskemu delu, češ da naj najprej skrbimo za potrebe doma..., v lastnem narodu.

V času druge svetovne vojne in tik po njej kajpada ni bilo mogoče misliti na odhajanje v misijone iz domovine, kakor tudi ne na pomoč slovenskim misijonarjem tamkaj; še stike je bilo težko ohranjevati, pač pa so vstale nekatere nove, sveže misijonske pobude in organizacije, zlasti med študirajočo mladino. Iz vrst izseljenstva je po vojni odšlo več novih moči na misijonsko polje, zlasti močna skupina lazaristov na Kitajsko, kjer so si organizirali skupaj z onimi, ki so že bili od preje tam, pravno sicer še ne, a dejansko že nekako samostojno misijonsko področje, na katerem so delovali samo slovenski lazaristi, takozvani „Baragov kitajski misijon“. Tudi ob misijonarju Kerecu, ki je med tem postal administrator cele škofije v Čaotungu v Južni Kitajski, se je zbralo več slovenskih novih misijonskih moči, med njimi tudi prvi moderni laični misijonski zdravnik. Oba podviga sta krasno obetala, a sta bila prepozna, uvedba komunističnega režima tamkaj jima je onemogočila obstanek. Pač pa je obstala v Indiji skupina salezijanskih in jezuitskih misijonarjev, ki so tudi prišli iz izseljenstva tjakaj.

Ker so se naselili v Argentini nekateri misijonski delavci iz časov tik pred drugo svetovno vojno in med vojno, je tamkaj kar samo po sebi nastala zasilna misijonska centrala, ki je z obnovitvijo „Katoliških misijonov“ začela spet povezovati slovenske misijonarje, navezovati stike z njimi, pobujati nove misijonske poklice in družiti slovensko zamejstvo in izseljenstvo v enotno misijonsko zaledje v pomoč slovenskim misijonarjem, kar je začelo kar kmalu rojevati novo misijonsko zavzetost. To delo se je še posebno utrdilo z ustanovitvijo Baragovega misijonišča v Velikem Buenos Airesu, kjer slovenski lazaristi skušajo ohranjevati tradicijo nekdanjega Misijonišča Groblje pri Domžalah in izpolnjevati tako svojo zavezo, delati za misijone. Tudi v domovini so se med tem razmere toliko uredile, da morejo odhajati novi misijonarji na misijonsko polje, kar je omogočilo zambijski misijonski podvig z jezuitskimi misijonarji in laičnimi pomočniki, na drugi strani pa slovenski malgaški podvig, ki združuje svetni kler, lazariste in usmiljenke; oba ta dva podviga zdaj povezujeta napore izseljencev z domovinskimi.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJJA

Misijonska znamkarska akcija je razdelila skoraj dvatisoč dolarjev

Globoka hvaležnost je v naših dušah, ko sklepamo sedem let sodelovanja v Misijonski znamkarski akciji, ustanovljeni 17. septembra 1963 kot „misijonska povezanost v obliki rahle svetovne organizacije slovenskih znamkarskih poverjeništev v zaledju in na terenu.“

Spet lahko delimo zbrano pomoč za preteklo poslovno dobo v letu 1969. Mnogi napori in žrtve so v skromnih številkah letnega obračuna. 59 garačev bo deležnih tokratne pomoči. Bodisi ker so sami zvesti sodelavci v mejah svojih močnosti, bodisi zaradi sodelovanja zvestih v zaledju, ki žele pomagati gotovemu pionirju na terenu. MZA je od svojega začetka želela pomagati vsem dobre volje, da pomagajo samim sebi s tem, da se ji pridružijo. Dosledno zato ne more prezreti nekaterih potrebnih v zaledju, ki s svojim zvestim sodelovanjem v svoji okolici delo MZA utrjujejo, poglobljajo, razširjajo in tako pomagajo vsako leto zbrano pomoč zvišati. Prav tako pa ne more, vsaj dokler se višina došle pomoči znatno ne zviša, MZA zaenkrat iz tega letnega vira pomagati takim na terenu, ki se za njeno delo ne zanimajo. Tem itak ostane redna pomoč vsako leto iz sklada za vse slovenske misijonarje in misijonarke, pa tudi vedno možni osebni darovi od dobrotnikov in darovalk, ki pogostoma darujejo za določenega v potrebi.

Letos smo prvič prodali za 523.87 dolarjev ameriških znamk, ki so se več let zbirale in v veliki meri v Clevelandu sortirale pod vodstvom Mrs. Angele Zeleznik in Mrs. Caroline Kucher s sodelujočimi. Mnogo žrtev je bilo doprinesenih in sadovi iz njih se bodo vedno množili. Vsak, ki je kakorkoli kaj dodal, ima svoje zasluženje pri Bogu. To so bile samo običajne rabljene znamke. Predvsem spominske in zračne, ki se lažje prodajo.

Splošno je sodelovanje odbornikov MZA s sodelujočimi zbralo z različnimi četvorčki, nerabljenimi znamkami, darovi za znamke in podobnim spet novih 367.12 dolarjev. V tem so tudi "couponi" vračunani. Ta vsota se da polagoma znatno zvišati, če bomo z božjo pomočjo pridobili več zvestih sodelavcev.

Vatikanski odsek je dosegel 370.77 dolarjev iz najrazličnejših darov misijonskega značaja v pomoč onim na terenu v tekočem letu poslovanja. Deloma nabavljamo za MZA novoizdane vatikanske znamke, ki bodo sčasoma prinesle še dokaj obresti, kot čisto misijonsko pomoč našim misijonarjem preko tega odseka. Miss MaryAnn Mlinar se resno trudi pri razvijanju sodelovanja v tem odseku in upati smemo, da bo sodelovanja vedno več. To je posebej učinkovito.

Za nemške nove znamke je došlo v letih 1967-1969 kar lepih 340.26 dolarjev. Daroval jih je slovenski duhovnik iz Münchna, ki je preživel dachausko taborišče in njega grozote. Je že leta po rešitvi skoraj vedno bolan, a se ni hotel vrniti domov zaradi komunizma. Sam od sebe je prosil, če bi mu mogli pošiljati vsak mesec nekaj sv. maš, da bi jih z veseljem rad opravljal v pomoč slovenskim misijonarjem in misijonarkam. Iz teh je došlo v letu 1969 krasnih 336.50 dolarjev. Marsikatera boljša sv. maša, ki jo on opravi, gre v celoti misijonom v pomoč Tako se on krščansko bori za zmago božjega kraljestva, tudi proti komunizmu in daje prepričevalno lekcijo vsem, ki veliko predvsem o protikomunizmu govore.

Oba odbora MZA ostaneta za novo poslovno leto, začeni s 17. 9. 1970 v celoti ista.

RAZDELITEV POMOČI MISIJSKE ZNAMKARSKE AKCIJE ZA POSLOVNO LETO 1969

<i>Misijonar in dežela</i>	<i>dolarjev</i>
1. Sestra Rosarija Brilej SA, Formoza	10.—
2. oče Emil Čuk IMC, Tanzanija	10.—
2. o. Jože Cukale DJ, Indija	10.—
4. Sr. Ivana Cvijin, Hrvaška	25.—
5. g. Silvo Česnik, Madagaskar	10.—
6. o. Lojze Demšar DJ, Indija	50.—
7. Sr. Palmira Dvorščak, usmiljenka, Izrael	10.—
8. o. Janez Ehrlich DJ, Indija	10.—
9. o. Ivan Gabrić DJ, Indija	25.—
10. Sr. Erminija Gardina SA, Rwanda	80.—
11. g. Jožko Geder SDB, Hong Kong	10.—
12. Sr. Johanella Hardt CPS, Koreja	48 52
13. gđc. Zinka Hercog, Zambija	30.—
14. Sr. M. Deodata Hočvar OSU, Indonezija	100.—
15. Sr. Katarina Jančar, usmiljenka, Japonska	10.—
16. dr. Janez Janež, Formoza	50.—
17. Sr. Benjamina Kardinar, usmiljenka, Japonska	20.—
18. br. Karel Kerševan CM, Kongo	25.—
19. o. Albin Kladnik FSC, Južna Afrika	10.—
20. Sr. Kristina Knez HMP, El Salvador	50.—
21. Sr. M. Gonzaga Kobentar, Avstrija	50.—
22. Sr. M. Bernardina Kopač OSU, Slovenija	25.—
23. o. Jože Kokalj DJ, Zambija	50.—
24. o. Vladimir Kos DJ, Japonska	50.—
25. Sr. Ernesta Kosovel, kanosijanka, Hong Kong	15.—
26. Sr. Lidija Krek, usmiljenka, čile	50.—
27. Sr. M. Ksaverija Lesjak OSU, Južna Afrika	80.—
28. Sr. Anka Luketič FC, Kongo	25.—
29. g. Andrej Majcen SDB, Vietnam	25.—
30. Sr. Angelina Martelanc, Izrael	15.—
31. Sr. Terezija Medvešek HMP, Indija	10.—

32. Sr. Anica Miklavčič, kanosijanka, Formoza	30.—
33. Sr. Marjeta Mrhar, usmiljenka, Madagaskar	30.—
34. br. Rafael Mrzel SDB, Filipini	30.—
35. Sr. Frančiška Novak OSU, Tajska	20.—
36. Sr. M. Vincencija Novak OSU, Južna Afrika	75.—
37. o. Ivan Obala IMC, Tanzanija	20.—
38. o. Lovrene Ošnjak FSC, Mozambik	15.—
39. g. Stanko Pavlin SDB, Hong Kong	25.—
40. Sr. Božena Marija Pavlišič, usmiljenka, Madagaskar	10.—
41. Sr. Ksaverija Pirc OSU, Tajska	90.—
42. Sr. Jeanne Elizabeta Pogorelec, Južna Afrika	20.—
43. Sr. Ivanka Pokovec FMM, Malazija	20.—
44. g. Franci Rebol MM, Formoza	20.—
45. Sr. Konradina Resnik FC, Indija	20.—
46. Sr. Justina Rojc, usmiljenka, Madagaskar	50.—
47. br. Jože Rovtar DJ, Zambija	25.—
48. o. Radko Rudež DJ, Zambija	30.—
49. g. Ivan Štanta CM, Madagaskar	75.—
50. Sr. Terezija Alojzija Šteh, Južna Afrika	15.—
51. Sr. Terezija Benigna Šteh, Južna Afrika	15.—
52. Sr. Marija Andreja Šubelj, usmiljenka, Čile	50.—
53. o. Lovro Tomažin DJ, Zambija	25.—
54. Sr. M. Mirijam Zalaznik IBMV, Indija	50.—
55. Sr. Ana Zidarič SA, Čad	15.—
56. Sr. Jožefa Zupancič, usmiljenka, Japonska	100.—
57. Sr. Agnes Žužek SCMM, Uganda	25.—
58. Sr. Silva Žužek SCMM, Uganda	20.—
59. Sr. Terezija Žužek SCMM, Pakistan	10.—

SKUPNO izdatkev dol. 1918.52

Dohodki

a) Prodane rabljene znamke ZD	523.87 dolarjev
b) MZA splošno zbrala	367.12 dolarjev
c) Vatikanski odsek zbral	370.77 dolarjev
č) Nemške nove znamke treh let (1967-1969)	340.26 dolarjev
d) Za misijone opravljene sv. maše (1969) po g. F. S., v Nemčiji	336.50 dolarjev

SKUPAJ 1918.52 dolarjev

Za redni odbor:

predsednica *Mary Vavpotič*, Chicago; 1. podpredsednica *Roza Čucac*, Gorica; tajnica *Mary Celestina*, Cleveland; blagajničarka *Anica Tushar*, Gilbert, pomožna blagajničarka *Ivanka Pograjec*, Cleveland; odbornica za Vat. odsek *Maryann Mlinar*, Cleveland; odbornica za bog. akcijo *Angela Železnik*, Cleveland; odbornica za sortiranje znamk *Karla Kucher*, Cleveland.

Za nadzorni odbor:

dr. Franc Puc st., Združene države; *dr. Janez Janež*, Formoza; *g. Fran. Šeškar*, Nemčija; *gdč Zinka Hercog*, Zambija; *sr. Marija Andreja Šubelj*, Čile

Karel Wolbang CM, duhovni voditelj

Princeton, na praznik sv. Petra in Pavla, 29. junija 1970.

MISIJSKI DAROVI KOROŠKIH SLOVENCEV

Od 1. I. do 31. VII. 1970

ZA SLOVENSKE MISIJONARJE

Župnija Suha, 200 šilingov; J. L. iz Šmihela, 500; Jožef Mlečnik, 200; neimenovana iz Suhe, 100; neimenovana iz Suhe, 200; farna mladina iz Dobrle vesi, 1000; neimenovana iz Podravelj, 100; N. N., 30; N. N. iz Bistrice v Rožu, 200; neimenovana iz Loge vasi, 70; Marija Obid, 10; neimenovana iz Kamna, 100; neimenovana iz Kotmare vasi, 40; neimenovana družina iz Ćkocijana, 100; Marija Mesner, 50; neimenovana iz Sel, 100; Tomaž Mikl, 50; T. D. iz Sel, 200; N. N. iz Podravelj, 200; Marija Oraže, 50; župnija Šmihel, 1400; Anton Miklavčič, Spittal, zbirka za vse slovenske misijonarje, 3000; članice živega rožnega venca iz št. Ruperta, 500; vogrški pevci pri koledovanju na Svečnico, 1100; Karolina Stornig, Loga ves, 100; neimenovani iz Sel, 60; neimenovana iz Tinj, 500; neimenovana iz št. Petra na Vašinjah, 100; članice III. reda v Dobrli vesi, 100; A. J. iz št. Vida, 500; neimenovani iz Podgorij, 3000; neimenovana iz Šmarjete, 200; neimenovana iz Vogrč, 3/0; neimenovana iz Vogrč, 100; neimenovana iz Žitare vesi namesto venca na grob rajne Uršule Rutar, 50; župnija Kazaze, 115; župnija Kazaze-Metlova, 100; neimenovana iz Sel, 20; otroški vrtec iz št. Petra pri št. Jakobu, 100; neimenovana iz Vogrč, 30; neimenovana iz Kamna, 100; Helena Petrač, namesto venca na grob rajne Martine Welhar, 100; Helena Petrač namesto venca na grob rajnemu stricu Ferdinandu Bromanu, 100; rožnovenske sestre iz Sinče vesi, 230; neimenovana, 20; neimenovana iz Šmarjete, 150; neimenovani iz Galicije, 20; župnija Suha, 300; glasbeni krožek Dobrle ves, namesto venca na grob rajnemu Marijanu Potočniku, 200; iz župnije Bistrica na Zilji, 70; Leimisch iz Sel, 20; N. N. iz Loč, 100; neimenovana iz Kazaz, 100; neimenovana namesto venca na grob iz Kazaz, 60; župnija Bistrica na Zilji, 200; Peter Mešnik, 50; N. N. iz Skočidola, 180; N. N., 55; Pavlakova družina namesto venca na grob rajne Marije Zunder, 250; neimenovani iz Rebrške fare, 100; N. N., 20; neimenovana iz Gorenč, 25; N. N., iz Lovank, 50; N. N., iz Dobrle vesi, 100; Milka Ogris, 100; neimenovani iz Sel, 100; neimenovana iz Brda, 500; Jožef Mlečnik, 200; neimenovana iz Zagorič, 200; neimenovana iz Kamna, 200; Agnes Anderwald, 100; nekdo iz Spittala ob Dravi, 40; Lj. Br., 20; V. Gr., 20; nekdo iz Spittala, 20; Piko Marija, 100; N. N., iz Dobrle vesi, 50; neimenovana iz Zahomca, 200; neimenovana iz Sel, 60; A. O., 150; neimenovana, 200; neimenovani iz Dobrle vesi, 1420; neimenovani iz Sel, 100; neimenovani iz Domačal, 20; N. N., iz Loč, 100; N. N., iz Sel, 20; Simon Wutte, 50; župnija Kazaze, 500; J. L., 500; A. J., št. Vid, 500; N. N., Gselna vas, 50; neimenovani, 100; neimenovani iz Vogrč, 160; neimenovani iz Vogrč, 40; S. š. iz Apač, 100 šilingov.

ZA GOBAVCE

Neimenovana iz Suhe, 50 šilingov; neimenovani, 100; N. K., iz št. Petra, 50; neimenovana iz Zvabeka, 100; N. N., iz Velikovca, 200; neimenovani iz rebrške fare, 100; neimenovana iz Vovbr, 100; neimenovana, 400; družina Hornböck in Pauker, 800; družina Laussegger in Užnik, 500, in družina Müller namesto venca na grob Uršule Müller iz št. Janža v Rožu; Wurlich Uršula, Lipica Radiše, 30; "Marija", 100; A. O., 100; neimenovani iz

rebrške fare, 100; družini Olip in Roblek, Sele, 200; neimenovana iz Vovbr, 100; N. N., iz Škocjana, 100; neimenovana iz Zahomca, 100; neimenovana, 50; A. O., 150; neimenovana iz rebrške fare, 100; neimenovana iz Vovbr, 100 šilingov.

ZA MISIJSKE BOGOSLOVCE

Župnija Žvabek, 1500 šilingov; katoliška mladina, 500; Wasner in Jug, Galicija, 500; župnija Bistrica na Zilji in živi rožni venec, 3000; župnija Loče, 2000; župnija Gozdanje, 3500; N. N. iz št. Ruperta, 100; Marijina legija, Šmihel, 1000; neimenovana iz Šmihela, 1200; župnija Vogrče, 500; župnija Šmarjeta, 2000; neimen., 100; župnija Melviče, 1600; župnija Podgora, Večna ves, 800; župnija Glinje, 400; N. N., 100; Slov. Plajberk, 450; Dobrla ves, živi rožni venec, 1700; Apače, 1000; Z. K., 500; Kat. mladina, 500; Katoliška mladina, udeleženci tečaja za življenje v Tinjah, 250; župnijski Žvabek, živi rožni venec, 500; župnija Suha, 1800; Podgora - Večna ves, 300; Kotmara ves, 5000; župnija Glinje, 800; članice živega rožnega venca v Dobrli vesi, 1600; Marijina legija, Šmihel, 4700; župnija Vogrče, 1000; župnija Radiše, 600; župnija Kazaze, 500; župnija št. Vid v Podjuni, 200; župnija Glinje, 400; župnija Železna kapla, 3528; župnija Apače, 1000; M. M., iz št. Jakoba, 500; neimenovana iz Slov. Plajberka, 3000; župnija št. Tj, 500; župnija Bilčovs, 4800; župnija Šmihel (Marijina legija), 1650; Podgora - Večna ves, 800; župnija Glinje, 400; župnija Šmarjeta v Rožu, 2000; župnija št. Ilj, 500; „Marija“, 100; župnija Dobrla ves, živi rožni venec, 1000; dekleta iz gospodinjske šole v št. Petru pri št. Jakobu, 480; župnija št. Ilj, 500; THT g. Adamič, 100; dekleta iz gospodinjske šole v št. Rupertu, 100; Z. K., 1000; Pernet Johan, Dunaj, 1000; župnija Lipa nad Vrbo, 700; župnija Galicija, 500; N. N., 200; članice živega rožnega venca iz Dobrle vesi, 1000; župnija Slov. Plajberk, 1000; združene sestre iz Slov. Plajberka, 150; župnija Glinje, 400; župnija Bilčovs, 1200; THT, duhovniki, 1440; župnija Vogrče, 1000; Podgora - Večna ves, 1000; Marijina legija Šmihel, 1100; župnija Apače, 1000; neimenovana iz fare št. Rupert, 1000; THT duhovniki, 100; Katoliška mladina Vogrče, 170; tretji red Galicija, 500; Z. K., 1000; župnija št. Lipš, 1200; J. Z., št. Jurij ob Zilji, 3000; župnija št. Ilj, 500; župnija Gorenče, 500; Kat. mladina, 1605; župnija Šmihel Marijina legija, 2000; neimenovana iz Žitare vasi za semenišča, 1000; THT duhovniki, 1250; župnija Škocijan, 1300; župnija Galicija, III red, 500; župnija Vogrče, 1000; župnija Apače, 1000; Z. K., 1000 šilingov.

ZA KRST POGANSKIH OTROK

Cecilija G. na ime Marija, 100 šilingov; neimenovana iz Lorenzenberga na ime Marija, 100; N. K. iz št. Petra na ime Blaž in Neža, 200; neimenovana iz Podravelj, 50; ljudska šola v Slovenjem: Plajberku na imena Mihael in Monika, 200; neimenovana iz Globasnice, na imena Jožef in Agata, 200; neimenovana iz Pliberka na ime Katarina, 100; neimenovana iz Sel na ime Valentin, 100; neimenovana iz Kaple ob Dravi na ime Neža, 100; neimenovana iz Železne Kaple na ime Mihael, 100; neimenovana iz št. Vida na ime Marija, 100; M. F. iz št. Jakoba na imena Jerca in Blaž, 200; 4. b razred iz Borovelj na ime Peter, 100; Johan Lesjak na ime Janez, 100; Johan Lesjak na ime Marija, 100; neimenovana družina iz Podravelj na ime Hubert, Gottlieb in Adele, 300; Wurlich Uršula, Lipica, Radiše, na imena Valentin in Anton Padovanski, 200; „Marija“ na ime Jožef, 100; Marija Kravina

na ime Marija, 100; dekleta iz gospodinjске šole v št. Rupertu na ime Damijan, 100; neimenovana iz Gorič-Šteben na ime Anton, 100; Marija Strugar na ime Filip, 100; neimenovana iz Sveč na ime Jožef, 100; neimenovana na imena Franc in Marija, 200; neimenovana iz K. na imena Barbara, Frančišek in Anton, 300; N. N., iz Kazaz na ime Dominik Savio in Marija Goretti, 200; J. St. iz št. Jakoba v Rožu na ime Matija, 100; 1. razred ljudske šole v Brodeh na ime Renate, 100; neimenovana na imena Hubert, Fdriedrich, Walter, Heinrich, 500 šilingov.

ZA GLADUJOČE

Genovefa Bartl, 50 šilingov; neimenovana iz Rožeka, 100; moške pri tečaju za življenje v Tinjah, 330; neimenovana iz Šmarjete, 40; neimenovana iz Šmarjete v Rožu, 100; neimenovana, 35; A. O., 100; neimenovana 300; neimenovana, 100; neimenovana iz Strpne vesi, 500; Marija Juh, 50; neimenovana iz Apač, 100; neimenovana iz Vovbr, 100; neimenovana iz Slovenskega Plajberka, 50; neimenovana, 200 šilingov.

Vse gornje darove, razen Za misijonske bogoslovce, je poslalo koroško dušnopastirsko vodstvo misijonski centrali v Argentini in jih bo Baragovo misijonišče razdelilo slovenskim misijonarjem. Darove za vzdrževanje domačih bogoslovcev oddaja koroški Slovenski dušnopastirski urad po drugi poti. Prav ta akcija – vzdrževanje bogoslovcev v misijonih – je presenetljivo misijonsko razgibala koroške rojake, kar se vidi ne le iz bogatih darov, ampak še posebno iz poročil, ki so objavljena v zadnji številki koroškega Misijonskega lista, o čemer bomo poročali prihodnjč.

Čestitamo koroškimi rojakom in njihovim dušnim pastirjem k tolikšni misijonski požrtvovalnosti in jih postavljamo za zgled drugim slovenskim skupinam v izseljenstvu in zamejstvu!

BARAGOVO MISIJONIŠČE

TAKO SE ČUTI S SLOVENSKIMI MISIJONARJI!

Častiti gospodje misijonarji!

Sprejmite ta skromni dar deset tisoč pesov, ki ga da naša družina v dvojni namen: prvič, da bi vse težave v življenju prešli v močni in živi veri in zaupanju v božjo pomoč. Drugič, da bi se vedno zavedali, da je prvi misijonar, naš Gospod, poslal svoje naslednike po svetu brez torbe in palice: zato smo jih dolžni podpirati z ljubeznijo, molitvami in po možnosti tudi z darovi.

Iskrene pozdrave vsem našim misijonarjem širom sveta

družina Ivan Mehle

Vieytes 166, Tablada, Pcia. Buenos Aires

naši misijonarji pišejo

MADAGASKAR

Oglasil se nam je duhovnik SILVO ČESNIK z zelo sodobnim razmotrivanjem o pomembnosti socialnega misijonarjevega delovanja. Takole razvija svoje misli ob opazovanjih in doživetjih enoletnega življenja v misijonih:

„Čas je že, da se vam zahvalim za vse dobre, ki smo jih prejeli po vaši naklonjenosti. Že lani in tudi letos sem po gospodu Buhu prejel lepo vsoto denarja. Prijetno sem presenečen nad dobroto slovenskih misijonskih prijateljev, saj vidim toliko pripravljenost za sodelovanje pri reševanju problemov človeštva in razvoja Cerkve v njem. Oboje mora iti roko v roki: delo za oznanjevanje evanĝelija in delo za razvoj narodov. Duhovnik, zlasti misijonar v nerazvitih deželah, ne more biti samo oznanjevalec evanĝelija. Mnogokrat mora postati misijonar „vsem vse“, ker je edini, ki more stati ljudem ob strani. Po mestih je kajpada dovolj vseh vrst poklicev v pomoč sočloveku, a na deželo, med zanemarjenost in zaostalost, si pa ne upajo iti. A ta zaostalost ljudi na deželi je samo v gotovih zunanjih okoliščinah življenja, sicer je pa to preprosto ljudstvo silno bogato po svoji naravni modrosti, pripravljeno sodelovati pri napredku, željno po dviĝu kulture in civilizacije. Le škoda, da je takih sodelavcev, ki gredo med

narod, tako malo. Katoliška Cerkve nosi danes na svojem praporu tudi napis: Mir, ljubezen, delo za razvoj zaostalih narodov. V tem letu mojega bivanja med Malgaši sem neprestano doživljal, kako ljudje misijonarja sprejemajo kot svojega prijatelja, starega, dobrega znanca. Zanje je duhovnik človek, ki jim hoče dobro.

To leto je bil tu že dvakrat ciklon. Kaj ti trenutki rušenja pomenijo za ljudi, se ne da popisati v nekaj besedah. Po vsakem ciklonu je ostalo veliko opustošenje. Pridelki uničeni, kolibe porušene, nalezljive bolezni, pomanjkanje hrane, oblek in zdravil. Tudi raznim cerkvicam po deželi silni vihar ni prizanesel. Obnova terja še veliko dela in sredstev in skrbi. Za silo je zdaj vse obnovljeno, pač pa gradimo novo postojanko za enega ali dva duhovnika v bodoče. Upam, da bo do meseca septembra že pod streho, če dobim še kaj več sredstev za gradnjo. Zelo se vsem dobrotnikom priporočam, da mi pomagajo sezidati to hišo! Vsem se že zdaj srčno zahvaljujem za vsak dar. Po dogovoru s škofom, bom v agustu začel z gradnjo nove cerkve v Midongu, kajti sedanja je na tem, da se zruši. Tudi pri tem moram računati na pomoč misijonskih prijateljev in se lepo priporočam!“

Misijonarka usmiljenka s. MARJETA MRHAR nam pred odhodom na obisk v domovino prav tako piše o

ciklonu in njegovem razdejanju; potem pa pravi:

„Dela v dispanzerju je vedno veliko, a sedaj sva, hvala Bogu, dve, odkar je prišla s. Marija Božena Pavlišič. Po vrnitvi iz Jugoslavije bi rade razširile najino delovanje, če bom dobila za to potrebna sredstva. Radi bi začeli z vsaj skromnim prsvetnim delovanjem s pomočjo predvajanja filmov in magnetofona. Koliko pouka v higieni, preventivni medicini, negi otrok itd. bi mogle na ta način posredovati veliko bolj učinkovito kot dosedaj. Zraven bi dodajale verske filme v zvezi s krščanskim naukom. Kajpada tukaj še ni elektrike in bo zato treba imeti tudi potrebni električni generator, ki ne bi bil pretežak, da bi se dal tudi prenašati. Zraven bi spadal tudi avto za prevoz vsega; s. Božena se bo zato učila šofiranja, ker meni ne gre, kot sem že poskusila. Bog daj, da bi nama ti načrtili uspehi. Potem se bo moje potovanje v domovino še bolj splačalo.“ (Op. ur. — Kot čujemo iz domovine, je misijonarka bila tamkaj res ves čas na delu s skriptičnimi predavanji od župnije do župnije in je uspela zbrati prav lepe zneske pomoči od dobrih slovenskih ljudi. Tako se bodo verjetno uresničile njene sanje po novih možnostih versko kulturnega delovanja.)

Misijska zdravnica, usmiljenka s. dr. JUSTINA ROJC nam je pisala 24. februarja letos z Madagaskarja:

„Oprostite, dolgo časa se nisem oglasila. Vzrok temu: velika vročina in moje slabotno zdravje, ki je podlegalo v mesecih decembru in januarju. Sedaj sem se hvala Bogu spet izvlekla iz krize in upam pogumno nadaljevati delo med mojimi reveži, ki mi vedno bolj priraščajo k sreči, dokler me nova vroča doba spet ne položi na bolniško posteljo. No, do tega je pa

še daleč, saj se še letošnja vročina ni prav končala.

Zdaj je ravno leto dni, kar sem na Madagaskarju. Pogosto sem se v tem letu spominjala vas in vseh Slovencev, ki ste iskali pribežališče v tujini, koliko težkih ur ste prestali med tujimi ljudmi in na tuji zemlji. A počasi se človek navadi, si pridobi znancev in zemlja počasi dobiva sliko domače zemlje, človek se začne vživljati in ukoreninjati v novo občestvo. Da, tako zame kot za vse ostale nove misijonarje in misijonarke je bilo to leto leto težav, peskušenj in boja: vživljanje v novo okolje, učenje jezika, privajanje na klimo, ki je zares zelo težka, pa prilagojevanje predstav, s katerimi si došel, dejanskemu stanju in razmeram in načinu življenja, ki je v mnogočem tako drugačno od našega, ki smo ga bili navajeni. . .

Kako so gospodje zaorali v ledino v Vangaindranu, že veste; tudi kako v Ranomeni. Prejšnjo nedeljo je pa prišel novi misijonar gospod Cikanek. Pripeljal ga je g. Buh iz pristanišča v Tamatave s svojim avtomobilom čez Tananarive v Farafangano in ravno na obletnico našega prihoda na Madagaskar smo se znašli vsi: gg. Buh in Cikanek in jaz pri sestrah Mrhar in Pavlišič v Tangainoniju. Kakšno veselje! Popoldne smo se vrnili v Farafangano, odkoder sta se onadva podala na svojo zadnjo postajo Vangaindrano.

Zdaj sem začela spet redno hoditi soboto za soboto v Tangainony. Zadnjo soboto smo s s. Mrhar in Boženo delale cel dan; bilo je vse polno težkih bolnikov. Ponoči je pa nastal ciklon in zjutraj se nihče od teh težkih bolnikov ni mogel vrniti v dispanzer. Istotako niti včeraj niti danes, ker ciklon še traja in so vode silno narasle. Mi smo na malem gričku, vsa

dolina je pa v vodi. Zgleda, kot da smo na otočku sredi morja. Vsi ubogi bolniki so prepuščeni usodi, ker niti ne moremo k njim. Vsa riževa polja, ki so pod vodo, so za eno setev uničena in ljudje bodo brez vsakdanjega kruha. Kakšnim vremenskim neprilicam so izpostavljeni ti ljudje tu! Zato ni čudno, da imajo tako močno vero v Boga in v hude duhove in da ne napredujejo, ker jim prirodne sile tako pogosto uničujejo sadove njih dela. Pomagati bi jim mogla le močna in natančno preračunana tehnična sredstva. Danes je torej in še vedno divja veter in so vode v naraščanju. Moj misijon, Farafangana, je 40 km oddaljen od tu in ne morem nazaj ter me skrbi, kako je tam, ker je čisto ob morju in naša misijonska postaja še nekaj pod morsko gladino.

Tam imamo veliko življenja. 100 dekle v internatu, med njimi je velik

sirot, ki nimajo svojcev, sicer pa tudi ljudje, ki živijo v okoliških vaseh, re premorejo bivališč, ki bi se mogla upirati viharjem kot je ta ciklon. Ne vem, kako je v Vangaindrano. Do tja je izpeljana nova avtomobilska cesta in narejeni mostovi čez reke. Zadnji ciklon v januarju je cesto med dvema mostoma kar odrezal. Napravili so potem od cementiranega mostu pa do ostanka ceste leseno zvezo, da je bilo mogoče preko te ovire. Kaj se je zdaj tam zgodilo ob tem še hujšem ciklonu, ne vem. A gotovo smo za mesec dni odrezani. In če je g. Česnik že odšel v svoj misijon Ranomeno, bo revež tam dolgo časa ostal čisto sam zaradi te povodnji.

Priporočam vam te ljudi in vse nas v molitev. Pa tudi sebe, zlasti moje zdravje, da bi mogla še delati med tem narodom, ki je tako dober, pa tako ubog.“

MISIJONSKI DAROVI

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE

Družina Edvard Širca, Luján, Argentina, 10.000 pesov.

DOSMRTNE NAROČNINE KM

Olip Nežka, Ferlach, Koroška, 1000 šilingov; *družina Zazula*, Palomar, in *Draga Mastnak por. Račič*, San Francisco Solano, oboji v Argentini, po 10.000 pesov; *Minka Žvokelj* in *Jožefa Jazbar*, obe iz Gorice, Italija, po 25.000 lir; *Slavko Kralj*, Avstralija, 45 dolarjev; *družina Stanovnik*, Slovenska vas, 10.000 pesov.

TISKOVNI SKLAD KM

Združene države: Erik Kovačič, 1 dolar; Daniel Kranjc, 2 dol. *Kanada*: Daniela Česnik, 1 dolar; Marija Zver 1 dol; Frank Lajnar, 2 dol. *Avstralija*: g. in ga. F. Šajn, 1 dol.; Terézija Hrast, 1 dolar; I. Ahlin, 1 dolar.

ZA DŠV

Marija Pavli, 250 pesov; Francka Židan, 250 pesov. Obe iz Argentine.

ZNAMKE ZA MISIJONE

Jožica Mulec, iz Mendoze; Stanko Skvarča, iz Lujana; N. N., iz Hurlingham. Vsi iz Argentine.

ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

N. N., La Plata, 5000 pesov; družina Ivan Mehle, Tablada, 10.000 pesov; družina M. Skvarča, San Justo, 2500 pesov; Brelih Janez, San Justo, 1000 pesov; č.g. Alojzij Košmerlj, 20 tisoč pesov. Vsi iz Argentine.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za g. Franca Buha CM, Misijonski krožek Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča, 350 dolarjev (140

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1970: V Argentini in sosednih deželah: navadna 1000 pesov, podorna 2000; dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Andrej Prebil CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101,
Vrabc Franc, Baraga House, 19 A'Beckett St., KEW, Vic.

tisoč 480 pesov); za o. Poderžaja D J, v Indiji, Agnes Simenčič, Avstralija, 2 dolarja; za misijonsko zdravnico usmiljenko s. Justine Roje na

Madagaskarju, Justina Pahor iz Argentine, 2000 pesov; za zambijski misijon Ivanka Kušar, S. Justo v Argentini, 1000 pesov.

VSEM ZA VSE – TISOČKRAT BOG PLAČAJI

NOVEMBER – DAN LEPEGA SPOMINA IN
TOPLE MOLITVE ZA NAŠE RAJNE.

Z NJIH VČLANJENJEM V MISIJONSKO MAŠNO DRUŽBO – DUHOVNO POMAGATE NJIM IN MISIJONOM.

GLEJ PRILOŽENO V TEJ ŠTEVILKI!

Misijonarka s. Anica Miklavčič z
dvema učiteljicama njihove šole na
Formozi.

Correo Argentino Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612

Registro de la Prop. Int. N° 977.679
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires